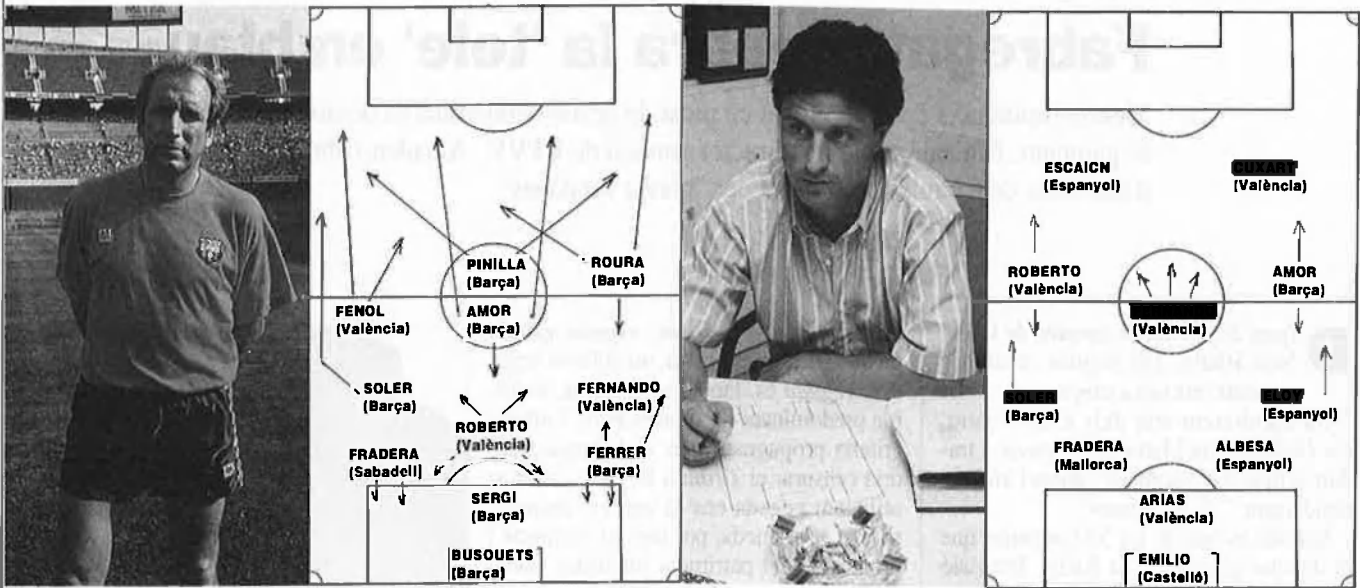

Rexach, Solsona i Pujol fan de seleccionadors nacionals per a EL TEMPS.

Carles Reixach i la seua selecció ideal. A la dreta, Daniel Solsona ens proposa el seu equip.

La qüestió d'una selecció nacional dels Països Catalans passeja des de fa temps pels àmbits esportius i socials del nostre país, si més no com a idea futurible. Darrerament, però, diversos factors han portat a replantejar el tema de forma més real. En primer lloc, en el camp de l'esport, per l'increment del potencial futbolístic aportat per jugadors formats als planter dels clubs de Catalunya, País Valencià i Illes. En segon lloc, per l'onada de transformacions que viu Europa que també afecten l'esport, i que comportarà la creació de noves seleccions per la via de la segregació d'alguns antics estats, com és el cas d'algunes repúbliques soviètiques, o per la via de la unificació, com és el cas d'Alemanya. Si a tota aquesta conjuntura s'afegeix el fet que als Països Catalans ja es disposa de bons jugadors i que hi ha la predisposició d'esportistes, tècnics, comentaristes i directius dins del món del futbol —tal i com demostra l'enquesta adjunta—, només resta per plantejar i resoldre el marc jurídic-polític, difícil però no insalvable.

Els primers passos cap a una selecció nacional ja s'han donat amb les gestions que realitza la Federació Catalana de Futbol que presideix el senyor Antoni Puyol. Aquesta selecció només jugaria en principi partits internacionals amistosos, sense gaire regularitat. La possibilitat que aquest equip fos d'àmbit totalment nacional depèn d'un possible acord entre les respectives federacions autonòmiques.

A nivell estrictament esportiu, la creació d'una selecció nacional de futbol passa per tenir els jugadors adequats, un entrenador experimentat i una bona preparació.

Esportivament parlant, el nostre país disposa de jugadors més que suficients per a competir internacionalment, com demostren les seleccions dissenyades per Carles Rexach, Daniel Solsona i Lluís Pujol en exclusiva per a EL TEMPS.

Rexach, llegenda viva del barcelonisme i actual segon entrenador de l'equip blaugrana, ha elaborat un equip de marcat caràcter ofensiu, amb tres puntes i una presència majoritària de jugadors provi-

nents del planter del Barça. Robert, Amor i Fernando, tres valencians, es revelen com els principals actius d'una selecció que juga amb dos marcadors (assenyalats amb un cercle en el gràfic) i un home lliure.

L'equip dissenyat per Daniel Solsona compta només amb dues puntes, però amb tres migcampistes amb tendències ofensives. Solsona, que va ser l'ídol de l'afició del R.C.D. Espanyol mentre va estar en actiu, és un dels millors jugadors que ha donat mai el futbol català. Després d'una etapa francesa, ha tornat a Catalunya on s'ha fet càrrec de la direcció tècnica del club espanyolista. La selecció de Solsona utilitza la tàctica del 5-3-2, molt semblant al 5-3-1-1 del Real Madrid, amb tres migcampistes ofensius.

El tercer tècnic consultat per EL TEMPS és Lluís Pujol, exjugador del F.C. Barcelona i actual entrenador del Centre d'Esports Sabadell. Pujol, home molt experimentat en la formació de joves jugadors, proposa una formació més defensiva, seguint el 4-3-1-2 que segons ell "està molt de mo-

da". La majoria dels jugadors de l'alineació han passat per les seves mans. L'equip nacional està format, en aquest cas, per Huguet (Sabadell), a la porteria; Serer (Mallorca), Salva (Logronyès) i Fradera (Mallorca) a la defensa; Soler (Barça), Vinyals (Betis) i Amor (Barça) com a migcampistes; Pinilla (Barça) de mitja punta i Barbarà (Sabadell) i Aumatell (Martinenc) de davanter.

Una selecció nacional de futbol dels Països Catalans és factible. L'elevat nombre de jugadors de qualitat que hi ha al nostre país en són la garantia i la raó més evident. Molts d'aquests jugadors, però, no poden demostrar la seva vàlua internacional. Si esportivament la selecció és una necessitat volguda, políticament les coses no són tan clares. La situació jurídic-política del nostre país no és la que contemplen els organismes esportius internacionals per reconèixer noves seleccions i per tant, de moment, el reconeixement és difícil. El context europeu de transformacions permanents demostra, malgrat tot, que res és immutable.